

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/2/2020
Identifikačné číslo spisu: 8018200214
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8018200214.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : 1/ Pozemkové spoločenstvo Slovenská Ves, so sídlom v Slovenskej Vsi, 68, 2/ B. W. M., V., U. XX. C.U. XXXX, R. H. R., U. Q. B., obaja právne zastúpení : C & T Advokáti s.r.o., so sídlom v Bratislave, Fedinova 3b, IČO : 51 284 961, proti žalovanému : Okresný úrad Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor, so sídlom v Kežmarku, Mučeníkov 4, o žalobe proti inému zásahu žalovaného, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcov v 1/ rade a v 2/ rade proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 18. júna 2019 č. k. 2 S 25/2018-70, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcov v 1/rade a v 2/ rade z a m i e t a.
Účastníkom konania náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „správny súd“) uznesením z 18. júna 2019 č. k. 2 S 25/2018-70 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho súdu“) odmietol žalobu proti inému zásahu žalovaného podľa ustanovenia § 98 ods. 1 písm. d) SSP ako oneskorene podanú. Správny súd rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 42c ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej aj ako „zákon č. 330/1991 Zb.“) a ustanovenia § 2 ods. 2 SSP, § 252 ods. 1 SSP, § 254 SSP, § 255 ods. 1 SSP, § 256 SSP a § 98 ods. 1 písm. d) SSP a skonštatoval, že zo spisového materiálu bolo správne mu súdu zrejmé, že Pozemkové spoločenstvo Slovenská Ves listom z 22. septembra 2017 žiadalo o odstránenie zrejmých nesprávností v nových výpisoch z vlastníckych listov, keďže pôvodný LV č. XXX, k. ú. Slovenská Ves, s parcelami č. XXXX, Č.. XXXX/X, Č.. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX bol rozdelený na viaceré LV tak, že tieto obsahujú zrejmé nesprávnosti, keďže ako samostatných vlastníkov uvádzajú súrodencov L., niektorých členov rodiny F. a na samostatnom LV sa nachádzajú ostatní spoluvlastníci ako aj žalobca. Žalobca zároveň doručil Okresnému úradu Prešov, Odboru opravných prostriedkov, list z 13. októbra 2017, v ktorom poukázal na to, že 22. septembra 2017 žiadal Okresný úrad Prešov, Pozemkový a lesný odbor, o opravu zrejmých nesprávností v nových výpisoch

vlastníckych listov v k. ú. E. H., pričom uvedený orgán na jeho žiadosť nereagoval, preto predmetným podaním podal sťažnosť podľa ustanovenia § 11 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach (ďalej aj ako „zákon č. 9/2010 Z. z.“). Okresný úrad Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor, listom z 25. októbra 2017 oznámil žalobcovi v 2/ rade, že Pozemkové spoločenstvo Slovenská Ves bolo zrušené a je v likvidácii, pričom správny orgán šetrením zistil, že LV č. XXX v k. ú. E. H. v projekte pozemkových úprav neexistuje. Pozemkové spoločenstvo Slovenská Ves podaním zo 6. novembra 2017 s označením „Námietky voči Vášmu listu č. OU-KK-PLO-2017/000429-127 z 25.10.2017“ adresovaným Okresnému úradu Kežmarok, Pozemkovému a lesnému odboru, opakovane žiadalo o navrátenie vlastníckych pomerov do pôvodného stavu, keďže došlo k nezákonnému rozdeleniu spoločnej veci a teda k porušeniu ustanovení § 137 až § 142 Občianskeho zákonníka. Okresný úrad Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor, listom zo 7. decembra 2017 oznámil žalobcovi v 2/ rade, že jeho žiadosť o odstránenie zrejmych nesprávností v nových výpisoch z LV v k. ú. E. H., posúdil podľa zákona č. 330/1991 Zb. a dospel k záveru, že nehnuteľnosti, pri ktorých sa žalobcovia domáhajú odstránenia zrejmych nesprávností, nie sú spoločnou nehnuteľnosťou ale spoločne obhospodarovanou nehnuteľnosťou, pri ktorej je možné nehnuteľnosť rozdeliť a nevzniká režim nedeliteľnosti. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti nemali takýto kód zapísaný ani v katastri nehnuteľnosti. Uviedol, že listinou potrebnou na vyznačenie kódu spoločnej nehnuteľnosti sa považuje listina preukazujúca, že ide o pozemkové spoločenstvo, ktoré vzniklo v súlade s právnymi predpismi po roku 1992, resp. nové pozemkové spoločenstvo založené podľa zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, t. j. výpis z registra pozemkových spoločenstiev, v ktorej bol definovaný rozsah spoločnej nehnuteľnosti. Nakoľko na uvedenom LV nedošlo k zápisu kódu spoločnej nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností, nemožno tieto nehnuteľnosti vedené na uvedenom LV považovať za spoločnú nehnuteľnosť. Zároveň však správny orgán v predmetnom liste žalobcom uviedol, že pôvodný LV č. XXX už k 16. februáru 2011 neexistoval a parcely pôvodne sa nachádzajúce na uvedenom LV sa podľa registra pôvodného stavu platného ku 16. februáru 2011 a to parcela registra E KN XXXX, časť parcely č. XXXX/X o výmere 193 m², č. XXXX, č. XXXX, Č. XXXX, Č. XXXX, Č. XXXX, Č. XXXX, Č. XXXX sa nachádzali na LV č. XXXX a parcela č. XXXX/XXX o výmere 34 m² a parcela č. 1840 sa nachádzali na LV č. XXX. Z uvedeného je zrejmé, že v čase začatia pozemkových úprav v roku 2011 sa predmetné parcely nachádzali na LV č. XXXX a č. XXXX, s vyznačeným kódom pozemok nie je spoločná nehnuteľnosť, preto nebolo možné vyhovieť žiadosti žalobcu. Pozemkové spoločenstvo urgenciou z 29. decembra 2017 adresovanou Okresnému úradu Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor, uviedlo, že 13. októbra 2017 zaslalo Okresnému úradu Prešov, Odboru opravných prostriedkov, sťažnosť na postup pri pozemkových úpravách, pričom tento orgán oznámením č. OU-PO-OO-2017/042086 z 20. októbra 2017 mu oznámil, že príslušným orgánom na vybavenie sťažnosti je Okresný úrad Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor, preto žiadal o rozhodnutie o sťažnosti. Okresný úrad Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor, listom zo 17. januára 2018 oznámil žalobcovi v 2/ rade, že podľa ustanovenia § 20 zákona č. 9/2010 Z. z. mu zasiela oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti ako nedôvodnej, keďže správny orgán na jeho podanie z 25. októbra 2017 odpovedal listom sp. č. OU-KK-PLO-2017/000429-127 a na jeho opakované podanie zo 6. novembra 2017 listom č. OU-KK-PLO-2017/000429-131 zo 7. decembra 2017, pričom nebolo zistené porušenie zákona č. 330/1991 Zb.

3. Ďalej správny súd uviedol, že po doručení žaloby súdu skúmal splnenie procesných podmienok na konanie. Správna žaloba vo veci iného zásahu orgánu verejnej správy musí byť podaná v (subjektívnej) lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa osoba dotknutá iným zásahom orgánu verejnej správy o ňom (t. j. o zásahu) dozvedela. Z uvedených skutočností bolo správne súdu zrejmé, že žalovaný listom zo 7. decembra 2017 oznámil negatívne vybavenie žiadosti o nápravu podľa ustanovenia § 42c ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb., pričom svoje stanovisko dostatočným spôsobom odôvodnil, teda tak, aby bolo žalobcom zrejmé, z akých dôvodov nemožno ich žiadosti vyhovieť. Nakoľko nevyhovením žiadosti o zmenu stavu podľa ustanovenia § 42c ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb., došlo podľa tvrdení žalobcu k inému zásahu orgánu verejnej správy v zmysle ustanovenia § 252 SSP, deň 14. december 2017 je dňom, kedy sa žalobcovia dozvedeli o namietanom inom zásahu orgánu verejnej správy - žalovaného. Na základe uvedeného správny súd považoval za začiatok plynutia dvojmesačnej lehoty upravenej v ustanovení § 256 SSP, deň doručenia uvedeného listu a to deň 14. decembra 2017, ktorý označili žalobcovia v žalobe ako deň doručenia listu žalovaného zo 7. decembra 2017. Správna žaloba bola súdu

doručená 26. marca 2018, teda po uplynutí zákonnej dvojmesačnej prekluzívnej lehote, preto správny súd žalobu podľa ustanovenie § 98 ods. 1 písm. d) SSP odmietol ako oneskorenú.

4. Čo sa týka listu žalovaného zo 17. januára 2018, ktorý žalobcovia obdržali 5. februára 2018 uvedený list sa zaoberal preskúmaním sťažnosti žalobcov na nečinnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z., teda doručenie uvedenej písomnosti nemožno považovať za skutočnosť, od ktorej sa žalobcovia dozvedeli o negatívnom vybavení ich žiadosti o zmenu podľa ustanovenia § 42c ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.

5. Správny súd rozhodol o trovách konania podľa ustanovenia § 170 písm. a) SSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá.

6. Rozhodnutie správneho súdu napadli žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu podanou kasačnou sťažnosťou (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobcov“), v ktorej sa domáhali aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 2. novembra 2016 č. OU-KK-PLO/2016-379-114-SCHM zavkladované v katastri nehnuteľností pod Z 2511/2016 - 303/2016 v časti týkajúcej sa spoločnej nehnuteľnosti, ktorá bola k 29. marcu 2003 určená podľa výpisu z listu vlastníctva č. 595 k. ú. Slovenská ves a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom žalovaný zohľadní nedeliteľnosť popísanej nehnuteľnosti, eventuálne aby kasačný súd zrušil rozhodnutie správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade napadli rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. j) SSP - podanie bolo správnym súdom nezákonne odmietnuté.

8. V podanej kasačnej sťažnosti žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že správny súd určil 14. decembra 2017 ako deň, kedy sa žalobcovia mali dozvedieť o spornom zásahu žalovaného. Správny súd uviedol, že v tento deň žalobcovia prevzali list žalovaného zo 7. decembra 2017, v ktorom žalovaný dostatočným spôsobom odôvodnil, prečo nemožno žiadosti žalobcov o nápravu vyhovieť. Uvedené považujú žalobcovia za nepravdivé a účelové. O spornom zásahu sa žalobcovia dozvedeli skôr a to už 17. septembra 2017. Túto svoju znalosť oznámili žalovanému svojim podaním z 22. septembra 2017. I samotný správny súd však usúdil, že takéto náhodné dozvedenie sa, nespĺňa predpoklady kvalifikovanej znalosti podľa ustanovenia § 256 SSP, keď nebolo zrejmé, či nejde o dobromyseľný omyl žalovaného. Podľa žalobcov ich ďalšou korešpondenciou bolo preukázané, že si neboli istí, či má žalovaný v úmysle na ich žiadosť z 22. septembra 2017 reagovať, pretože žiaden zákon žalovanému takúto povinnosť neukladá. Žalobcovia preto 13. októbra 2017 podali sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. Žalovaný 25. októbra 2018 žalobcom zaslal list, ktorý prevzali 2. novembra 2017. Na tento list žalobcovia reagovali námietkami. Podľa žalobcov ani správny súd tento list nepovažoval za odpoveď, dostatočnú pre získanie znalosti žalobcov o nezákonnom zásahu. Následne 14. decembra 2017 bol žalobcom doručený list žalovaného zo 7. decembra 2017 ako reakcia na námietky žalobcov. Týmto listom podľa žalobcov žalovaný potvrdil, že nešlo o jeho odpoveď na sťažnosť žalobcov podľa zákona č. 9/2010 Z. z. ale len o vyjadrenie v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Podľa žalobcov je tento list neplatný, obsahuje množstvo nepravd a nezákonných tvrdení a uviedli, že správny súd nemohol odvodzovať od tohto listu plynutie lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu.

9. Podľa žalobcov v 1/ rade a v 2/ rade z celej korešpondencie len posledná veta listu zo 17. januára 2018, ktorý bol žalobcom doručený 5. februára 2018 obsahuje tie zistenia, ktoré zákon považuje za relevantné. Uvedené vyplýva nielen z obsahu listu žalovaného zo 17. januára 2018, ale aj z jeho názvu, keďže ide jednoznačne o oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti žalobcov podľa zákona č. 9/2010 Z. z. Nikde inde v korešpondencii, ktorú žalobcovia viedli so žalovaným, sa podľa žalobcov nenachádza oznámenie žalovaného, že odmieta rešpektovať zákon č. 330/1991 Zb. a nevyhovieť žalobcom a že jedinou možnosťou nápravy, ktorá ostáva žalobcom, je žaloba proti inému zásahu.

10. Napokon žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade zdôraznili, že SSP nie je jediným právnym predpisom, ktorý stanovuje lehoty na uplatnenie práva a uviedli, že preklúzia znamená zánik práva jeho neuplatnením. Z preklúzie ako aj z premlčania práva existuje výnimka. Vlastnícke právo v žiadnej časti civilizovaného sveta zaniknúť nemôže. Preto, možno existuje preklúzia i v iných zásahoch orgánov verejnej správy, ak je ale obsahom tohto iného zásahu nezákonné a beznáhradové vyvlastnenie či zabratie pôdy, je podľa názoru žalobcov, preklúzia pojmovo vylúčená.

11. K podanej kasačnej sťažnosti sa žalovaný nevyjadril, hoci mu bola kasačná sťažnosť žalobcov spolu s výzvou na vyjadrenie sa k tejto kasačnej sťažnosti doručená 3. októbra 2019.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a) SSP v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 ods. 1 SSP a ustanovenie § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 ods. 1 SSP v spojení s ustanovením § 439 ods. 2 a contrario), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 SSP a ustanovenie § 57 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 SSP, ustanovenia § 441 SSP a ustanovenia § 453 SSP a postupom podľa ustanovenia § 455 SSP bez nariadenia pojednávania, podľa ustanovenia § 137 ods. 4 SSP v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 SSP, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 SSP v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 SSP) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

13. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalobcov podanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 18. júna 2019 č. k. 2 S 25/2018-70, ktorým správny súd odmietol žalobu proti inému zásahu žalovaného podľa ustanovenia § 98 ods. 1 písm. d) SSP ako oneskorene podanú.

14. Predmetom sporu je to, či žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade dodržali dvojmesačnú subjektívnu lehotu na podanie žaloby proti inému zásahu žalovaného od kedy sa o ňom dozvedeli, ustanovenú zákonodarcom v ustanovení § 256 SSP.

15. Na úvod kasačný súd konštatuje, že konanie podľa ustanovení § 252 a nasl. SSP je inštitútom súdnej ochrany pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej správy, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym správnym aktom. Zásah je nezákonným resp. v širšom slova zmysle protiprávnym, ak ide o útok orgánu verejnej správy proti subjektívnym právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupe orgánu verejnej správy, v jeho činnosti (úkon, pokyn), prípadne nečinnosti. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych práv (napr. právo na život, právo na osobnú slobodu, právo na ochranu vlastníctva, právo na ochranu obydľia a pod.). Takýto zásah orgánu verejnej správy nemôže správny súd zrušiť, môže však orgánu verejnej správy zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval, a ak je to možné, orgánu verejnej správy prikázať, aby obnovil stav pred zásahom. Súdne konanie o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy je zárukou, že správny súd vyslovením povinnosti žalovaného nepokračovať v porušovaní práva žalobcu a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy. Cieľom ochrany podľa ustanovení § 252 a nasl. SSP je teda ukončenie nezákonného zásahu orgánu verejnej správy.

16. Ďalej, že zákonodarca v ustanovení § 256 SSP ustanovuje dve lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy a to subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota je dvojmesačná a začína plynúť od momentu, keď sa osoba dotknutá iným zásahom orgánu verejnej správy o ňom dozvedela. Pod dozvedením sa o inom zásahu je pritom nutné rozumieť nielen to, že tento zásah nastal alebo k nemu došlo, ale i to, kto ho vykonal. Pre začiatok plynutia subjektívnej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy je pritom rozhodujúci vždy okamžik, kedy sa osoba dozvedela o zásahu spočívajúcom v postupe orgánu verejnej správy, v jeho činnosti, resp. nečinnosti. Objektívna lehota je dvojročná a plynie od vykonania iného zásahu. Na to, aby bola žaloba

proti inému zásahu orgánu verejnej správy podaná včas, je nutné jej podanie súčasne v subjektívnej aj v objektívnej lehote. Na rozdiel od lehoty na podanie správnej žaloby však SSP v ustanovení § 70 umožňuje, aby sudca odpustil zmeškanie tejto lehoty, ak ju účastník konania alebo jeho zástupca zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Z povahy veci je zrejmé, že inštitút odpustenia zmeškania lehoty sa bude vzťahovať len na subjektívnu lehotu.

17. Žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade tvrdia, že len list žalovaného zo 17. januára 2018, ktorý bol žalobcom doručený 5. februára 2018 obsahuje zistenia, ktoré zákon považuje za relevantné, keďže ide jednoznačne o oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti žalobcov podľa zákona č. 9/2010 Z. z. Nikde inde v korešpondencii, ktorú žalobcovia viedli so žalovaným, sa podľa žalobcov nenachádza oznámenie žalovaného, že odmieta rešpektovať zákon č. 330/1991 Zb. a nevyhovieť žalobcom a že jedinou možnosťou nápravy, ktorá ostáva žalobcom, je žaloba proti inému zásahu.

19. Sporným vo veci ostalo to, či začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy odvodzovať od doručenia listu žalovaného zo 7. decembra 2017, tak ako vec právne posúdil správny súd, alebo až od doručenia oznámenia žalovaného o výsledku prešetrenia sťažnosti zo 17. januára 2018, tak ako to tvrdia žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade v podanej kasačnej sťažnosti.

20. Kasačný súd z pripojeného administratívneho spisu zistil nasledovné rozhodné skutočnosti. Žalobcovia sa listom z 22. septembra 2017 obrátili na žalovaného a žiadali aby rozhodol o oprave údajov podľa ustanovenia § 42c ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. Keďže žalovaný na ich žiadosť neodpovedal, podali proti tomuto postupu žalovaného sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. Ďalej, že žalovaný listom zo 7. decembra 2017 žalobcom odpovedal na ich list zo 6. novembra 2017 (námietky žalobcov proti listu, ktorým žalovaný s oneskorením odpovedal na žiadosť žalobcov z 22. septembra 2017), z ktorého bez pochyb vyplýva, že ich žiadosti z 22. septembra 2017 nevyhovie, a v ktorom aj obsiahlo vysvetlil dôvody, pre ktoré nemožno vo veci vykonať opravy údajov v zmysle ustanovenia § 42c ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.

21. Ak žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade poukazujú na oznámenie žalovaného o výsledku prešetrenia sťažnosti na postup žalovaného zo 17. januára 2018, k uvedenému dáva kasačný súd do pozornosti, že z obsahu tohto oznámenia vyplýva, že žalobcom na ich listy už žalovaný odpovedal, naposledy práve listom zo 7. decembra 2017, a teda postup žalovaného, proti ktorému smerovala sťažnosť žalobcov už bol napravený. Subjektívnu lehotu na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy preto nemožno odvodzovať od doručenia oznámenia žalovaného o výsledku prešetrenia sťažnosti zo 17. januára 2018, keď žalovaný v tomto oznámení len konštatuje, že na žiadosť žalobcov aby žalovaný rozhodol o oprave údajov podľa ustanovenia § 42c ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb., už žalovaný žalobcom odpovedal a to tak, že žiadosti nevyhovie.

21. Podľa názoru kasačného súdu je potrebné, vzhľadom na vyššie uvedené, subjektívnu lehotu na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy odvodzovať od doručenia listu žalovaného zo 7. decembra 2017 žalobcom - 14. decembra 2017, teda tak ako túto právnu otázku posúdil aj správny súd. Žalobcovia v 1/ rade a v 2/ rade v podanej kasačnej sťažnosti neuviedli relevantné dôvody, ktoré by spochybňovali správnosť záverov správneho súdu vo vzťahu k zachovaniu subjektívnej lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy.

22. K tvrdeniu žalobcov v 1/ rade a v 2/ rade, ktorí poukazujú na to, že v zmysle ustanovenia § 100 ods. 2 OZ sa vlastnícke právo nepremŕčuje, kasačný súd uvádza, že žalobcom nič nebráni obrátiť sa prostredníctvom niektorej z vlastníckych žalôb na civilný súd, aby im poskytol ochranu, ak sa domnievajú, že bolo zasiahnuté do ich vlastníckeho práva. Účelom žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy však nie je ochrana vlastníckeho práva, ale ukončenie nezákonného zásahu orgánu verejnej správy. V prejednávanej veci síce iný zásah spočíval v zásahu do subjektívnych práv žalobcov na ochranu vlastníckeho práva, avšak samotné právo na ochranu vlastníckeho práva žalobcov

prostredníctvom civilnej žaloby týmto rozhodnutím ostalo nedotknuté.

23. Kasačný súd námietky žalobcov v 1/ rade a v 2/ rade vyhodnotil ako nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 18. júna 2019 č. k. 2 S 25/2018-70 podľa ustanovenia § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

24. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcom v 1/ rade a v 2/ rade, ktorí nemali v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (ustanovenie § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanovením § 167 ods. 1 a contrario SSP). Žalovanému kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať (ustanovenie § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanovením § 168 SSP).

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.